

In de verte klinken politiesirenes die van alle kanten naderbij komen. Terwijl Bailey doorzwoegt met afwisselend hartmassage en beademing, haalt Carter, die een geschikte ader heeft gevonden, het dopje van de naald en spuit het middel in om het hart een boost te geven...

Het hectische tafereel op de stoep verbleekt, de kleuren en geluiden vervagen, totdat de twee verpleegkundigen en hun patiënt nog slechts een in de verte flikkerende stomme zwart-witfilm zijn. Alex zweeft steeds verder de tunnel door, terwijl het hemelse witte licht met de seconde helderder en stralender wordt.

Maar wanneer hij bijna bij het eind van de tunnel is, wordt het licht tegengehouden door een lange, spichtige schaduw.

Alex herkent de ziel die plotseling is verschenen niet en hij aarzelt. Hallo? Ken ik jou?

Nee, komt het scherpe antwoord. Maar jouw dood is mijn begin.

Met een angstaanjagende snelheid suist de schaduw op hem af, terwijl hij al het licht opslokt en Alex' ziel met zijn weerzinwekkende duisternis verstikt...

'Nog steeds geen reactie,' laat Carter weten nadat hij een tweede shot adrenaline heeft toegediend.

De uitgeputte Bailey, die geen andere opties meer heeft, is gedwongen de reanimatie te staken en de patiënt ter plekke dood te verklaren. De man in het pak vloekt en gooit in een vlaag van woede en verdriet zijn telefoon op de grond.

Maar dan – net op het moment dat Carter de defibrillator losmaakt – laat de monitor een zwak piepje horen.

'Wacht, we hebben een hartslag...'

1

Sint-Petersburg, Rusland, 1904

'EN DAN NU, DAMES EN HEREN!' buldert de spreekstalmeester. 'Het optreden waar u allen op hebt gewacht... de Fameuze, de Fantastische, de Fantabuleuze, de Fenomenale... Yelena de Vliegende Vuurvogel!'

Begeleid door een donderend applaus ren ik de circuspiste in. De pieken van mijn vuurrode haar en mijn glinsterende kostuum trekken ieders aandacht. Met Dmitri naast me, in een zilverkleurig turnpak, komen we na een reeks precies gelijktijdig uitgevoerde salto's en radslagen in het midden van de piste tot stilstand. De menigte joelt en fluit op hun vingers totdat de spreekstalmeester iedereen tot een fluisterende stilte maant.

'Bereid u voor op verbijsterende staaltjes van fysieke moed,' zegt hij ademloos. 'In deze piste ziet u een duivelse uitstalling van dodelijke obstakels. De Muur van Messen! De Poel van Glas! En de beruchte Vlam-mende Hellehoepels! Onze Vuurvogel moet ze allemaal zien te overleven!'

Dmitri raapt een brandende toorts op en steekt een reeks hoepels op ijzeren staanders aan, waarvan de vijfde en laatste zo klein is dat mijn lichaam er nauwelijks doorheen past. De zinderende hitte doet zelfs de voorste rij achteruit leunen, maar de rest van het publiek zit op het randje van hun stoel wanneer ik me klaarmaak voor de dodelijke hordeloop.

Ik kijk naar de eerste horde voor me – een muur die helemaal uit messen bestaat waarvan de punten omhoogsteken als de tanden van een haai. Ik haal diep adem, sprint dan naar het blikkerende obstakel en slinger mezelf hoog de lucht in. Ik trek mijn benen in, beschrijf een keurige salto

over de scherpe punten en kom veilig neer aan de andere kant.

Het publiek krijgt nauwelijks tijd om te klappen, want ik ren alweer naar de volgende hindernis: een geul gevuld met stukken glas waarboven een driedelige brug is aangebracht. Ik zet me af op een houten springplank, schiet de lucht in en pak de eerste ligger van de brug beet. Ik maak er een volle cirkel omheen, waarna ik mezelf naar de tweede ligger slinger. Hier doe ik een buikrol en zwaai dan naar de derde ligger, waar ik gebruikmakend van mijn vaart in een volmaakte handstand kom. Nu heeft de menigte tijd om te klappen. Ik verstevig mijn positie, me bewust van de zee van glas onder me die ligt te wachten om mijn sneeuw witte huid open te rijten mocht ik vallen. Na een paar seconden kom ik uit de handstand en land ik met een dubbele salto net achter de geul op de grond.

Ten slotte sta ik voor mijn laatste uitdaging, de Vlamme Hellehoepels – een circusnummer waar geen acrobaat ter wereld zich aan waagt. De hitte is zo intens dat die bijna mijn huid schroeit terwijl ik met een reeks sprongen en rollen behendig een voor een door de hoepels duik. Bij de kleinste moet ik alles uit de kast halen om niet tot as te worden verbrand. Nog voordat ik op adem heb kunnen komen gooit Dmitri een laatste brandende hoepel de lucht in. Met een elegante salto spring ik erdoorheen en kom met mijn armen gespreid als een arend naast hem neer.

De menigte komt juichend en klappend overeind. Terwijl ik van het applaus geniet, valt mijn oog op een vrouw met een onvriendelijk gezicht op de eerste rij. Ze zit er als enige roerloos bij en kijkt me strak aan, haar handen resoluut op haar schoot. Als enige die blijkbaar niet onder de indruk is van mijn waaghalzerij. Maar het is niet haar gebrek aan waardering die me verontrust.

Het zijn haar ogen.

Pikzwart en angstaanjagend leeg.

‘Hé, gaat het?’ fluistert Dmitri, die mijn verschrikte gezicht ziet.

‘Ik... geloof dat ik een Zielenjager zie,’ antwoord ik zacht.

‘Waar?’ Dmitri is plotseling alert, zijn lichaam gespannen als dat van een tijger.

Ik kijk weer naar het publiek, maar de vrouw is nu aan het klappen

en haar ogen zijn vaalgroen. Ik knipper met mijn ogen. Was het gewoon de gloed van de hoepels die zwarte vlekken had achtergelaten? ‘Nee... ik vergiste me,’ zeg ik weifelend.

‘Yelena, maak je geen zorgen,’ zegt Dmitri zacht. Hij legt geruststellend een hand op mijn arm. ‘We zijn het afgelopen halfjaar steeds vermomd van de ene naar de andere plek gegaan. We hebben Tanas en zijn Jagers ver achter ons gelaten...’

‘DAMES EN HEREN!’ buldert de spreekstalmeester boven het wegstervende applaus uit. ‘Bereid u voor op een nog verbazingwekkender en verbijsterender spektakel wanneer onze Vliegende Vuurvogel met haar vlamme haren de dood zal tarten op de Trapeze van de Verschrikking!’ Met die woorden gebaart hij naar de twee rekstokken die hoog boven onze hoofden in de lucht hangen.

Terwijl het publiek omhoogkijkt, trekt Dmitri me naar zich toe en fluistert in mijn oor: ‘Maar voor de zekerheid zullen we ons na deze voorstelling een tijdje gedeisd houden. We kunnen ons altijd bij een ander circus aansluiten.’ Hij schenkt me een geruststellende knipoog met zijn stralend blauwe ogen. Dan loopt hij naar een van de touwladders en klimt behendig naar de nok van de circustent.

‘Zoals u ziet, dames en heren,’ verkondigt de spreekstalmeester op onheilspellende toon, ‘is er GEEN veiligheidsnet! De minste fout van Yelena betekent een gewisse DOOD!’

Hij werpt een blik op mij en vraagt zich vast af waarom ik nog in de piste sta. Ik tover voor de menigte een brede glimlach op mijn gezicht om het ongemak te verbergen over het feit dat ik misschien een Zielenjager heb gezien, en ren dan naar de andere ladder. Ik klim naar een verhoogd platform en eenmaal hoog en veilig buiten het bereik van anderen schud ik de angst van me af en bereid ik me voor op onze show.

Dmitri hangt ondersteboven aan zijn benen aan zijn rekstok en zwaait ontspannen heen en weer. ‘Gotov!’ roept hij om te laten weten dat hij klaar is om me op te vangen.

Ik pak mijn stok beet en spring van het platform. Het maakt me blij om zo vrij en onaanraakbaar door de lucht te suizen en al gauw ben ik al mijn

zorgen vergeten. Ik vergeet Tanas en zijn honger naar mijn ziel. Ik laat de voortdurende angst los om door zijn Jagers te worden ontdekt. De paniek bij het zien van die vrouw met de pikzwarte ogen valt van me af...

Wanneer ik voor de tweede keer het hoogste punt van mijn zwaai bereik, laat ik de stok los en maak ik een driedubbele salto met een dubbele schroef, waarna Dmitri me bij mijn armen opvangt. We zwaaien door en weer terug naar mijn stok, die ik na tweeënhalve pirouette weer beetpak. Onder ons barst de menigte in een uitzinnig applaus los. Wanneer ik keurig op mijn platform neerkom, kijk ik omlaag en zwaai naar het publiek... en verstijf. Zelfs op deze duizelingwekkende hoogte kan ik zien dat een aantal nieuwe toeschouwers er roerloos als een standbeeld bij zit en me vanuit de diepte met hun ijzige zwarte ogen aanstaart.

Maar voordat de afschuw goed en wel tot me doordringt, begint het publiek te lachen.

'Wat moet dat?' roept de spreekstalmeester uit.

Een clown met woest oranje haar is de piste in getuimeld. Waggelend loopt hij naar de Muur van Messen en gaat met een grote, in een witte handschoen gestoken hand langs een van de punten. Zogenaamd jammerend van pijn schudt de clown zijn gewonde hand heen en weer, terwijl hij nepbloed over de mensen van de eerste rij sproeit. De menigte barst opnieuw in lachen uit.

Dmitri zwaait naar me toe en ik hoor hem roepen: 'Wat doet Gretto, waarom breekt hij in ons nummer in?' Maar ik heb geen idee.

Dan kijkt Gretto omhoog naar mij. Zijn gezicht is spierwit geverfd, zijn valse neus is zo rood en bol als een steenpuist, zijn lippen zijn vertrokken in een groteske grijns. Maar het zijn zijn ogen – koolzwarte ogen – die een golf van doodsangst door me heen doen gaan.

'Dat is Gretto niet!' schreeuw ik. 'Het is Tanas!'

De demonische leider van de Incarnaten gaat door met het spelen van zijn rol als circusclown. Hij neemt een aantal messen van de muur en begint ermee te jongleren terwijl hij naar mijn touwladder toe loopt. Het publiek lacht, klapt en lacht weer bij elk mes dat hij laat vallen en elke vinger die hij zogenaamd kwijtraakt.

Maar Dmitri en ik weten beiden dat het geen nummer is. De bedoelingen van de clown zijn glashelder. Met zijn laatste mes tussen zijn tanden geklemd klimt Tanas als een verraderlijke spin langs mijn touwladder omhoog.

'Hierheen!' roept Dmitri, die snel mijn kant op zwaait.

Gedurende een paar seconden kan ik alleen maar verstijfd van schrik naar de clown met de zwarte ogen staren die op me afklautert. Hoe heeft hij ons gevonden? Om aan zijn klauwen te ontsnappen hebben we ons leven gewaagd door heel Siberië door te trekken. We hebben al maanden geen teken gezien van Spieders of Jagers. Bijna wekelijks hebben we onze namen veranderd, ons uiterlijk, onze verblijfplaats...

'YELENA!' schreeuwt Dmitri wanhopig.

Zijn stem verbreekt de betovering. Ik draai me om en spring van het platform. Maar de eerste zwaai is nooit genoeg als aanloop om te worden opgevangen. Op het moment dat de stok terugzwaait, komt Tanas al het platform op. Hij doet een uitval naar mijn been, maar ik schop hem weg en zwaai weer terug de leegte in. Tanas is uit zijn evenwicht gebracht en balanceert met wiekende armen op de rand van het platform. De menigte lacht verrukt in de veronderstelling dat de capriolen allemaal deel uitmaken van het nummer.

'Gotov!' roept Dmitri en hij steekt zijn handen uit, klaar om me op te vangen.

Maar door Tanas' uitval bewegen onze rekstokken zich niet meer synchroon. Uit angst om te vallen durf ik de mijne niet los te laten en opnieuw keer ik terug naar het platform. Tanas, die zijn evenwicht heeft hervonden, staat me op te wachten. Op zijn roodgestifte lippen ligt een akelige grijns en het mes klemt hij nu in zijn gehandschoende rechterhand.

'Kom maar bij Gretto!' zegt hij, zijn stem net zo verworden als zijn grijns.

Wanneer ik weer binnen zijn bereik kom, probeert Tanas me echter niet beet te pakken. Deze keer haalt hij uit met het mes. Ik draai mijn lichaam weg en laat een van mijn handen loskomen. Het lemmet gaat rakelings langs me heen – maar raakt dan een van de touwen waar de stok aan hangt!

Terwijl ik door de lucht tol, hapt het publiek vol afschuw naar adem. Met een uiterste krachtsinspanning lukt het me de rekstok weer met beide handen beet te pakken en naar Dmitri toe te zwaaien. Hij heeft zijn armen gestrekt, de vingers gespreid, en is er klaar voor om me op te vangen.

‘Vertrouw me!’ roept hij. Jouw leven met het mijne, als altijd.’

Maar op het moment dat ik de sprong waag naar zijn uitgestrekte armen breekt het gerafelde touw en valt de stok omlaag. Ik gil van doodsangst. Ik zie dat Dmitri onmiddellijk zijn kniehang loslaat en alleen nog aan zijn enkels hangt. Hij strekt zijn handen uit om de mijne beet te pakken...

Onze vingers strijken langs elkaar...

Maar ik glip uit zijn greep en stort omlaag.

2

‘Ik val... en val... eindeloos... geen grond onder me... alleen maar een angstaanjagende zwarte leegte...’

Een vingerknip, en mijn oogleden gaan trillend open. Mijn hart gaat tekeer en mijn ademhaling is snel en oppervlakkig.

‘Kalm maar, Genna,’ zegt een vriendelijke stem geruststellend. ‘Je bent volkomen veilig.’

Ik kijk zenuwachtig om me heen. Ik lig op een leren bank in een pastelwitte kamer waar het zonlicht naar binnen sijpelt door de bamboe luxaflex. In een hoek staat een grote roze orchidee en aan de achterste muur hangt een ingelijste foto van een besneeuwde bergtop met de woorden: *Je weet pas hoe sterk je bent als sterk zijn nog je enige keuze is.*

‘Dat was heel verhelderend, Genna. Vertel eens, hoe voel je je nu?’ vraagt een man met leigrijs haar. Hij zit tegenover mijn bank in een leunstoel en kijkt me over zijn stalen bril heen aan. Op zijn schoot ligt een blocnote en in zijn slanke vingers heeft hij een zilveren vulpen.

‘Eh... een beetje gedesoriënteerd,’ antwoord ik terwijl ik over-eind kom. Hij maakt er een aantekening van. Mijn hoofd wordt weer helder en ik herinner me dat ik een traumatherapieessie heb bij dokter Larsson in zijn kliniek in West-Londen.

‘Dat is begrijpelijk,’ zegt hij vriendelijk. ‘Voor degenen die er ontvankelijk voor zijn, kan hypnotherapie een heel diepe ervaring zijn, én een zeer effectieve behandelmethode, natuurlijk. Begrijp je

nu hoe die vorige levens – of “Glimpen”, zoals jij ze noemt – het product van je onderbewuste zijn?’

Verward door mijn eerste ervaring met hypnose frons ik mijn wenkbrauwen diep. ‘Heb ik het me allemaal verbéeld?’

Mijn therapeut knikt.

‘Maar ik ben nooit een circusacrobaat geweest en in Rusland ben ik al helemaal nooit geweest!’ werp ik tegen.

‘Je onderbewuste werkt met metaforen,’ legt dokter Larsson uit. ‘Weet je nog dat we het voordat ik je in trance bracht over je turn-training hadden? Gezien je succes bij de schoolwedstrijden is het heel aannemelijk dat je je onbewust identificeerde met een acrobaat. Ben je ooit in een circus geweest?’

‘Ja, maar dat was jaren geleden, toen ik nog klein was,’ zeg ik.

‘Zie je wel,’ antwoordt hij met een zelfvoldane glimlach. ‘Je hebt me ook verteld dat je veel historische romans leest. Is er een boek in je verzameling dat over Rusland gaat?’

Ik haal me de boekenkast in mijn slaapkamer voor de geest. ‘*Anna Karenina* van Tolstoj. Dat speelt in... Sint-Petersburg...’ Mijn stem sterft weg. Ik ben alleen maar zijn gelijk aan het bewijzen.

Dokter Larsson leunt naar voren in zijn stoel. ‘Genna, die vorige levens die jij denkt te hebben gehad zijn door je geest bedacht om te kunnen omgaan met een stressvolle en traumatische ervaring. Dat is niets om je voor te schamen. Iedereen die heeft doorgemaakt wat jij hebt doorgemaakt, ontwikkelt copingstrategieën. En als ik het zeggen mag, je hebt het voortreffelijk gedaan.’

Mijn keel snoert zich dicht en er prikken hete tranen achter mijn ogen als ik terugdenk aan de aanval in het park in Londen, hoe Damiën en zijn bende me probeerden te ontvoeren voor hun zogenaamde meester Tanas en hoe die boosaardige en afvallige priester me bijna had vermoord tijdens een gruwelijke offerceremonie. Zelfs nu nog, een halfjaar later, kan ik het bittere mengsel van gesmolten was en bloed proeven dat Tanas mijn mond in goot, kan ik de ontreddende scheiding van lichaam en geest voelen toen hij het ritueel

uitvoerde en de doodsangst toen hij probeerde mijn hart er met een antiek jaden mes uit te snijden. Bij de nachtmerrieachtige herinnering gaat er een huivering door me heen.

Dokter Larsson overhandigt me een tissue en ik veeg de tranen weg. ‘Is het goed als we doorgaan?’ vraagt hij.

Ik knik. ‘Ik krijg het gewoon moeilijk als ik terugdenk aan dat moment in de crypte.’

Zijn lichtbruine ogen worden zacht en hij kijkt me meelevend aan. ‘En dat zal een tijdje zo blijven,’ zegt hij. ‘Maar je bent al een heel eind gekomen, Genna. Je bent veel sterker en veerkrachtiger dan het angstige en verwarde meisje dat ik de eerste keer sprak. Het circusvisioen dat je zojuist had bewijst dat.’

‘Hoe dan?’ vraag ik.

Dokter Larsson leunt weer achteruit. ‘Dit is zoals ik het zie,’ antwoordt hij. ‘De levendigheid van je droom is het resultaat van de intense emoties waar je trauma mee gepaard gaat. Zoals ik al eerder zei, wordt de setting beïnvloed door wat je hebt gelezen, door je circusbezoek als kind en je turntalent. Zowel uit onze eerdere sessies als uit die van vandaag blijkt dat jij je het sterkst en het vaardigst voelt als je aan het turnen bent. Je rol als acrobaat in het visioen laat dus een positieve mentale verschuiving zien: van jezelf beschouwen als een slachtoffer naar een overlever, om na verloop van tijd op te bloeien.’

Ik voel me opeens steviger dan ik me in tijden heb gevoeld en ga iets meer rechtop zitten op de bank.

Dokter Larsson werpt een blik op zijn aantekeningen. ‘Die jongen, Damiën, lijkt niet langer voor te komen in je gedachten, tenzij hij wordt vertegenwoordigd door die vrouw met het onvriendelijke gezicht die je op de eerste rij zag. Maar zelfs dan is hij geen actieve deelnemer meer, maar alleen nog een toeschouwer. Het belangrijkste is echter dat je je grootste angst, Tanas, in iets komisch hebt veranderd – een clown.’

‘Hij was nog steeds doodeng,’ benadruk ik.

‘Jawel,’ beaamt mijn therapeut. ‘Maar het publiek lachte om hem

en jij vocht actief terug. Dat is ook een positief teken dat je vooruitgaat. Ten slotte, de jongen van wie je zegt dat hij je heeft gered...'

'Feniks,' onderbreek ik hem en er verschijnt onmiddellijk een glimlach op mijn lippen. In gedachten zie ik zijn lange, golvende kastanjebruine haar voor me, zijn hoge jukbeenderen en zijn wereldwijze, veelbetekenende grijns. Maar ik herinner me vooral zijn ongewoon schitterende ogen, die als blauwe saffieren afstaken tegen zijn olijkleurige huid. Feniks Rivers, de jonge latino uit Arizona die beweerde mijn Zielenbeschermers te zijn. De jongen die bijna zijn leven had gegeven om het mijne te redden.

Dokter Larsson beantwoordt mijn weemoedige glimlach. 'Ja, Feniks. Hij lijkt te worden vertegenwoordigd door de trapezeartiest, Dmitri. Hij was er om jou te vangen, wat hij niet deed...'

'Maar Feniks heeft me wél gered,' zeg ik nu iets feller. Hoewel het blijkbaar zijn taak is om mij te beschermen, neem ik het nog steeds voor hém op. 'In dit leven en in mijn andere Glimpen – ik bedoel visioenen of wat het ook zijn.'

'Dat is misschien wel zo. Maar in dít circusvisioen deed hij het niet,' brengt mijn therapeut me in herinnering. 'En ik interpreteer dat als een goed teken. Misschien laat je geest eindelijk het verleden los.'

Ik laat me weer in het zachte leer van de bank zakken en staar omhoog naar het plafond, terwijl ik de interpretatie van mijn therapeut tot me laat doordringen. In de afgelopen maanden heb ik me verzet tegen veel van wat hij zei. Ik bleef liever geloven in mijn eigen waarheid en de ervaringen die ik met Feniks had gedeeld. Maar met het verstrijken van de tijd en de therapie begin ik een andere kijk te krijgen op wat er is gebeurd, en hoe het me beïnvloed heeft en zelfs mijn greep op de werkelijkheid heeft veranderd. Naarmate de pijn en het trauma minder worden, raak ik ook minder gehecht aan het idee van vorige levens. *Misschien zit het allemaal tussen mijn oren*, denk ik.

'Maar het lijkt zo écht,' zeg ik.

'Lijkt een droom niet echt wanneer je slaapt?' oppert dokter

Larsson. 'Ik verzeker je, deze visioenen die jij hebt beleefd, zijn niet echter dan een droom.'

'Misschien... Maar dromen vervagen,' zeg ik, 'terwijl ik die Glimpen onthoud alsof het herinneringen zijn.'

Dokter Larsson tikt bedachtzaam met zijn pen op zijn blocnote. 'Heb je behalve het visioen van vandaag het afgelopen halfjaar nog meer visioenen gehad?'

'Nee,' beken ik. De teleurstelling klinkt door in mijn stem. Hoe zenuwslappend en intens, hoe dreigend en krankzinnig ze ook kunnen zijn, de Glimpen bieden me ook veel troost, alsof ik een ontbrekend deel van mezelf terugvind. 'Het laatste had ik toen ik afscheid nam van Feniks op het vliegveld.'

'Wat twee dingen betekent,' zegt dokter Larsson. 'Eén: dat dergelijke visioenen getriggerd worden door een staat van verhoogde emotie of extreme stress. En twee: dat deze jongen Feniks – die jou er eerst van overtuigde dat deze visioenen vorige levens waren – degene is die ze jou inprent, vergelijkbaar met de manier waarop ik het Russische circus met behulp van hypnose opwekte.'

Ik bijt op mijn tong om niet onmiddellijk Feniks in bescherming te nemen en hem te verdedigen. Dokter Larssons redenering is overtuigend. Ik kan niet ontkennen dat Feniks' saffierblauwe ogen iets betoverends hadden. En inderdaad, een aantal van de eerste en meest intense Glimpen vond plaats toen we samen waren. Het is ook een feit dat ik geen Glimpen meer heb gehad sinds hij terug is naar Amerika. Ik begin me opeens af te vragen of Feniks me gehypnotiseerd heeft en bij de gedachte voel ik me bijna bedonderd.

'Ik denk dat u gelijk hebt,' zeg ik met een zucht. Het is alsof er een gewicht van me afvalt. 'Wat u zegt over mijn onderbewuste dat het trauma aan het verwerken is klinkt logisch – in ieder geval een stuk logischer dan dat ik een massa vorige levens zou hebben gehad!'

Dokter Larsson slaat zijn blocnote dicht en legt hem weg. 'Wel, Genna, ik denk dat je uitstekende vorderingen maakt. Zozeer dat ik

je ouders zal adviseren om je sessies terug te brengen tot één keer per maand.'

Ik voel dat ik een doorbraak heb gemaakt en slinger mijn benen van de bank. 'Dank u wel, meneer Larsson, voor al uw hulp.'

Hij wijst met de punt van zijn zilveren vulpen naar me. 'Nee, jij bent het die zichzelf heeft geholpen.'

Terwijl ik naar de deur loop, voel ik me lichter dan toen ik de praktijk binnen kwam. Maar wanneer ik bij de drempel ben, blijf ik staan en draai me om voor een laatste bevestiging. 'Dus... ik heb me al die vorige levens echt alleen maar verbeeld?'

Dokter Larsson zet zijn bril af en kijkt me indringend aan. 'Naar mijn professionele mening, ja, inderdaad,' antwoordt hij. 'Maar dat is niet slecht, Genna. Daardoor heb je het kunnen overleven.'

3

'We zijn zó trots op je,' zegt mijn moeder enthousiast, wanneer we met mijn vader achter het stuur van onze zilverkleurige Volvo bij de kliniek wegrijden. Mijn moeder draait zich om in haar stoel en legt zacht een hand op mijn knie. 'Even dacht ik dat we onze Genna niet meer terug zouden krijgen,' bekennt ze. Er wellen tranen op in haar lichtblauwe ogen. Dan, als een straal zonlicht op de sneeuw, verwarmt een tedere glimlach haar gezicht.

Ik pak haar uitgestrekte hand beet en knijp erin als een geruststelling dat, ja, haar dochter terug is. Maar het lukt me niet om het hardop te zeggen. Ik ben dan wel hersteld van het ergste trauma, maar ik ben niet dezelfde als ik was en zal dat ook nooit meer zijn. De wonden van mijn psyche zijn geheeld, maar er zal altijd een litteken achterblijven. En ook al accepteer ik nu dat de Glimpen afkomstig zijn uit mijn onderbewuste, ik zal ze nooit kunnen vergeten.

Het idee dat ik een gereïncarneerde ziel ben uit de dageraad van de mensheid – een Eerste Ascendent met de taak het Licht van de Mensheid te dragen, zoals Feniks beweerde – komt me nu nogal vergezocht voor. Net als de gedachte dat er een wereldwijd netwerk van Incarnaten bestaat – van Zielenjagers en Spieders die naar mij op zoek zijn zodat hun leider, Tanas, mijn ziel uit me kan rukken en dat zogenaamde Licht kan doven. Ik glimlach om hoe absurd het allemaal klinkt. Als ik terugdenk aan de uitleg die Feniks me in die schuilkelder gaf, had ik echt op mijn eigen intuïtie moeten vertrouwen in plaats van op het verhaal van een vreemde.